

НАЧАЛЬНИК ШТАБУ РАЙОННОГО МАСШТАБУ

Леонід Артемюк на службі в армії.

Знову Артемюку на хвіст перцю насипали, - так завжди нишком жартували колеги напередодні чергової сесії районної ради. І справді, в часи лід Леоніда Павловича носився кабінетами, як вітер полями. Щось уточнював, звіряв, обурювався, сперечався, лаявся. Високий, худорлявий, із непокірним руським чубом, який час від часу спадав на чоло, він справді був схожим на свіжий весняний вітер.

- Збав трохи обороти, Леоніде Павловичу, охолонь, - не раз радили йому товариші. - Ти завжди надто багато на себе береш - так і згоріти можна...

Але не в його характері було відсиджуватися у кабінеті та роздавати наліво й направо вказівки. Якщо сам зробив, то й знаєш, за що відповідати доведеться. Втім, бувало по-різному...

Якось, пригадує Леонід Павлович, готував для начальства черговий виступ (точніше - писав, щоб той міг з високої трибуни відрапортувати про чергові досягнення і здобутки). Воно й правильно, бо начальство в ті часи настільки переймалося турботою про зростання добробуту трудящих, що йому не те, що написати собі виступ - вгору ніколи було глянути. Отож ця почесна місія лягала, як правило, на голову і плечі Леоніда Артемюка. І він завжди її виконував добросовісно, по-армійськи. Принаймні, зауважень ніколи не було. Та якось заступнику голови райвиконкому Єрмакову збрело в голову ознайомитися з уже готовим виступом. Прочитав - і немов кислицю з'їв: і тут не так,

там не так. Одне слово - треба було доповідь переписувати. Це, звісно, Леоніда Павловича обурило, але він настрою свого не видав, вдався, так би мовити, до ризикованих хитрощів: змінив лише абзац-другий, а решту все залишив, як було...

Наступного дня на столі в заступника вже лежав «новий» виступ. Той уважно з ним ознайомився і розців від задоволення: «Ось бачиш, тепер доповідь має зовсім інший вигляд...»

За часи роботи в Млинівському райвиконкомі (із 60-их по 90-і роки) подібних випадків було безліч. Розпочав свою службову кар'єру інспектором спецчастини (відповідальним за секретну пошту), згодом працював інструктором і, нарешті, секретарем. Пережив, як то кажуть, базатьох голів райвиконкому - Яблонського, Усанова, Шльопкіна, Попика, Дідика, Мартинюка.

Стосунки з начальством склалися по-різному. Адже в кожного був свій характер, у декого - з вибриками. Втім, оті вибрики цілком відповідали велінню тих часів. Чого варті були одні лише масові виїзди держслужбовців на сільгоспроботи. Надійшов наказ згори - знімай краватку, одягай куфайку і мерщій на безкраї колгоспні поля на допомогу сільським трудівникам. Працівникам райвиконкому в цій благородній справі винятків не робили. І зелену масу заготовляли, і мерзлі буряки з-під снігу діставали. Насторо «додавали» так звані вранішні доіння!

Під час вручення медалей "За врятування потопаючих". Л.П.Артемюк перший зліва.

Ще тільки благословляється на світ, а районні уповноважені вже на колгоспних фермах, борються разом із доярками за трьохтисячній надой молока.

Не минула, звісно, чаша сія і Леоніда Павловича. Він «піднімає» молочну галузь у колгоспах імені Чапаєва, «Вітчизна». А потім ночами надолужував прогаяне, бо ні сесій, ні засідань райвиконкому (вони тоді проводилися два рази у місяць) ніхто не відмінював. Згодом про стиль і методи роботи млинівських виконкомівців дізналися в області. Начальству дали прочухана, а воно, як заведено, знайшло крайнього - всі гріхи приписало Артемюку. Мовляв, був у Рівному на нараді, поскаржився. Це вразило, пригадує Леонід Павлович, до глибини душі. Бо скажитися - не в його характері. Несправедливість, образи зник завжди тримати при собі, хоч вони лягали рубцями на серці, озивалися болем у душі. Цей біль нині особливо відчутний безсонними ночами. Бо хоч-не-хоч, а відтоді, як пішов на пенсію, почала підкрадатися старість. Усі болячки, що колись дримали, почали прокидатися. Тому рідко зустрічається з колишніми колегами, майже весь час у сім'ї. А вона таки чималенька - вісім чоловік проживають у трикімнатній квартирі: господар з дружиною, мама з тещею, син із невісткою та двома внуками. Тіснувато, як бачите, але миряться. Нудьгувати не дають наймолодші Артемюки. Вони - радість і втіха цієї великої і дружньої родини.

Правду кажуть, що життя прожити - не поле перейти. Цю істину добре засвоїв Леонід Павлович Артемюк, колишній начальник райвиконкомівського штабу. Саме там, у тому штабі, йому довелося скуштувати і солоного, і гіркого. Як, зрештою, і протягом усього життя. Тому нерідко, готуючи безкоштовні виступи і доповіді, ловив себе на думці: а, може, я колись напишу власну життєву доповідь? Не написав. Мабуть, тому, що важко передати словами те, що лежить надто близько до серця. А це - спогади. В них - і важке повоєнне дитинство, і довга дорога (майже два місяці удвох із бабусею добиралися на захід із гарячих південних степів, запрягши у воза корову), і неспокійна юність (після закінчення школи весь клас подався на Донбас за примарним комсомольським щастям, де хлопців і дівчат чекала каторжна праця бетонників і арматурників).

Але все таки тішить те, що в житті були не лише розчарування та безпросвітність, а й світлі промінці. Вони, ці промінці, і досі гріють душу. Отже, тримаймося, начальник штабу! Прорвемося!

Василь ХУДИК